

Recensent: Yvonne Vinke

Marianne Vos: "Het vijfde slachtoffer". Uitgeverij Boekscout, september 2016. ISBN 978-94-0222-620-1 (Seksueel misbruik/ Suicide/ Bureaucratie/ Communicatie/ Emoties/ Familieverhoudingen/ Zorginstellingen/ PO). Zie ook www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Dit boek van 64 pagina's beschrijft het verhaal van Marianne, die erachter komt dat haar kinderen seksueel misbruikt zijn door haar man Jochem. 20 november 2008 wordt ontdekt dat haar man kinderporno op zijn harde schijf heeft staan, begin december komt Marianne erachter dat haar kinderen door hem seksueel misbruikt zijn. Direct worden haar kinderen het huis uit geplaatst en staan de kinderen ondertoezichtstelling. Jarenlang vecht ze voor haar kinderen, en 21 december 2012 is het eindelijk zover dat haar eerste kind weer thuis mag wonen.

"*Het vijfde slachtoffer* vertelt het verhaal van een moeder van wie de kinderen seksueel misbruikt zijn door hun eigen vader. Het belicht het misbruik vanuit het perspectief van de moeder. Je wordt meegenomen op een turbulente pad van emoties. Van radeloosheid via machteloosheid naar de innerlijke strijd van de moeder. De omgeving van een slachtoffer van misbruik is net zo goed slachtoffer. De auteur weet dit op realistische wijze onder woorden te brengen. Dit doet ze door de lezer mee te laten lezen in haar dagboek." - Samenvatting www.boekscout.nl

Over de schrijver:

In haar boek beschrijft Marianne dat ze dit boek schrijft omdat er veel boeken zijn over seksueel misbruik vanuit het oogpunt van de slachtoffers. Ze hoopt met dit te laten zien dat zo'n ingrijpende gebeurtenis ook de omstanders van het slachtoffers treft.

"Marianne Vos, is een geboren en getogen Utrechtse. Zij is geboren op 22 juni 1975. Haar jeugdjaren bracht zij door in Driebergen. Na het afronden van haar studie is zij aan het werk gegaan. Zij is begonnen met werken in de kinderopvang, later in de ouderenzorg. Na de geboorte van haar kinderen had zij haar droombaan pas echt gevonden. Haar gezin werd in 2008, door toedoen van haar partner, op brute wijze uiteengerukt. Zij raakte haar kinderen kwijt. Na jaren van strijd lukte het haar om in 2014 de strijd met de instanties te beëindigen. De laatste van haar vier kinderen kwam weer thuis wonen." – www.boekscout.nl

Wat viel op:

Het was heel opmerkelijk om te lezen wat een gebrek aan hulpverlening er was voor dit gezin. Juist na zo'n traumatische gebeurtenis zou je verwachten dat zowel de kinderen, als de moeder van de kinderen, hulpverlening krijgen. Helaas wordt in dit boek duidelijk dat dit verre van het geval was bij hun.

Citaten:

Blz. 8: "Ik pakte het condoom uit mijn jaszak en vroeg: "Zou je met dit condoom de olie willen proberen te verversen?" Hij keek me raar aan. Ik legde hem kort uit waarom ik het vroeg. Hij begreep het en ging het uitproberen. De monteur kreeg de oliedop niet los met het condoom om zijn hand, hij vertelde me dat. Ik was blij met

het antwoord. Ik ging naar huis, zijn jas hing er nog. Ik pakte al zijn condooms en een naald. Ik prikte ze allemaal lek, zonder dat hij het wist.”

Blz. 26: “Bureau Jeugdzorg probeerde mij medeplichtig te stellen aan de daden van mijn man. Ik zou dus medeverantwoordelijk zijn voor het seksueel misbruik, dat was gepleegd door mijn man. Ik werd boos en gooide mijn schoolmap van tafel. Ik riep: “Hoe heb ik het kunnen weten, als ik aan het werk was? Hoe heb ik mijn kinderen kunnen beschermen, als ik er niet was? Ik moest mijn man toch kunnen vertrouwen met onze kinderen?” Maar daar gingen ze niet op in. Ik kalmeer iets en mijn boosheid zakt. Ik vroeg vervolgens aan mijn gezinsvoogd of haar man wel te vertrouwen was met haar kinderen? “Daar gaat het niet om”, zei mijn gezinsvoogd. “Oké, stel je dochter is in het buitenland. Ze wordt verkracht, dan kan je toch haar ook niet beschermen of wel? Moet ik jou dan kwalijk nemen dat jouw dochter verkracht is, en de schuld op jou schuiven omdat je haar niet beschermd hebt?”, vroeg ik aan de gezinsvoogd.”

Blz. 45: “We hadden een kennismakingsgesprek bij het pleeggezin. We waren er vroeg. Meneer Puin deed de deur open. Ik en Dennis gaven hem netjes een hand, en stelden ons voor. Meneer en mevrouw Puin hadden nog drie kinderen. We zagen ze alle drie, maar hun jongste zoon kwam naar ons toe en stelde zichzelf voor. De andere twee liepen gewoon straal langs ons heen, alsof we lucht waren. Op dat moment zei ik tegen Dennis, dat ik dat erg onbeleefd vond. Voordat de gezinsvoogd er was, waren we in gesprek met meneer en mevrouw Puin. Het gesprek ging rustig, en met respect. Hun deurbel ging, meneer Puin stond op en deed de deur open. De gezinsvoogd was er, met Floor. Floor zag me en rende op me af. Zij hield me vast en zei in mijn oor: “Mama ik wil bij jou komen wonen, ik wil hier niet zijn!””